

ת"פ 7224/08/16 - מדינת ישראל נגד גלעד מזרחי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 7224-08-16 מדינת ישראל נ' מזרחי(עציר)

בפני: כב' השופטת הדסה נאור

המאשימה	מדינת ישראל	בעניין:
	ע"י ב"כ עו"ד גבריאל דניאל	
	נגד	
הנאשם	גלעד מזרחי	
	ע"י ב"כ עו"ד בנימין ניומן	

הכרעת דין

1. בתאריך 31.07.16 בשעה 11:00 או בסמוך לכך, בילו עמית סיב (להלן: "**המתלוננת עמית**") ויעל מיליצ'ר (להלן: "**המתלוננת יעל**") בחוף הצוק הדרומי בתל אביב (להלן: "**החוף**"). באותה עת שהה בחוף, בסמוך למקום ישיבתן של המתלוננות גם הנאשם.

על פי עובדות כתב האישום, בסמוך לשעה 12:00, בעת שהמתלוננות שכבו על גבן, החל הנאשם להתקדם לעברן ותקף אותן בכך שדרך על בטנן.

בסמוך לכך, פנו המתלוננות אל מאיר גואטה האחראי על החוף (להלן: "**רכז החוף**") וסיפרו לו את אשר אירע. מאיר ניגש אל הנאשם וביקש ממנו להזדהות בפניו, הנאשם סירב להזדהות ולאור סירובו ותקיפת המתלוננות, הזמין מאיר ניידת משטרה למקום.

באותן הנסיבות הפנה הנאשם את מבטו אל עבר המתלוננת יעל ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה, בכך שהעביר את ידו על צווארו בתנועת שיסוף בכוונה להפחידה או להקניטה.

על כל אלה מיוחסות לנאשם, בפרק הוראות החיקוק, העבירות כדלקמן:

איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**");

תקיפה סתם - עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

2. בתגובתו לאישום הודה הנאשם, באמצעות בא כוחו, בנוכחות בזמן ובמקום המתוארים בכתב האישום, אך כפר בכך שדרך על בטנן של המתלוננות, בסירובו להזדהות בפני האחראי על החוף ובכך שביצע תנועת איום כלפי המתלוננת יעל.

3. ב"כ המאשימה בסיכומיו, ביקש להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום וטען, כי אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

4. נוכח התנגדות הנאשם להגשת הסיכומים שהוכנו על ידי בא כוחו ולאחר שהוזהר כי משמעות סירובו הינה מתן הכרעת דין ללא סיכומי הגנה, ניתנת הכרעת הדין בהיעדר סיכומים מטעם ההגנה.

5. מטעם המאשימה העידו המתלוננות עמית ויעל, רכז החוף והשוטר רון פורבט (להלן: "**השוטר רון**"), שהגיע לחוף, בעקבות פניית רכז החוף למשטרה, רשם דו"ח פעולה על מה ששמע בקשר לאירוע בגינו נקרא למקום, ועל מה שראה וכן דו"ח מעצר של הנאשם, וכן הוגשה תעודת חדר מיון מהמרכז לבריאות הנפש על מצבו הנפשי של הנאשם, מתאריך 1.8.16.

6. ראיות ההגנה נסמכות על עדותו של הנאשם וכן על צילום תעודת תואר שני במנהל עסקים, הנושאת את שמו, על פרוטוקולים מבית המשפט המחוזי בחיפה ועל פסק דין שניתן בעניינו של הנאשם במסגרת הליכים בערעור שהגיש על החלטת בית משפט השלום בחדרה להפסיק את ההליכים נגדו ולהורות על אשפוזו, על בסיס חוות דעת פסיכיאטרית בה נקבע כי הוא אינו כשיר לעמוד לדין והומלץ על הוצאת צו אשפוז.

7. כתב האישום מתאר למעשה שני אירועים עוקבים, כשבראשון נכחו שתי המתלוננות, עמית ויעל, ובשני, שאירע בסמוך, ולכאורה נובע מהראשון, נכחו המתלוננת יעל, והשוטר רון.

8. האירוע הראשון

אין מחלוקת אמיתית לגבי התרחשותו של אירוע זה והמחלוקת מתמקדת בעיקר בשאלת הזיהוי, האם מי שדרך על בטנן של המתלוננות, עמית ויעל, היה הנאשם או אחר שזהותו אינה ידועה. וכך התייחס לסוגיה זו הנאשם במהלך חקירתו הנגדית "**יכול להיות שזה קרה להן עם מישהו אחר [...]** אני לא יכול לדעת ולקבוע אם **היא בוודאות משקרת שמישהו דרך עליה בחוף הים**".

שתי המתלוננות העידו על תחושת הכאב שחשו בעת שהנאשם דרך על גופן ועל תחושת ההלם שליוותה אותן כתוצאה ממעשי הנאשם.

המתלוננת עמית העידה בסערת רגשות ותוך התפרצויות בכי וסיפרה את הקורות אותה ואת חברתה המתלוננת יעל בעת שבילו להנאתן בבוקרו של יום האירוע בשכיבת פרקדן בחוף הים ופתחה בתיאור האזור בו הן התמקמו.

על זיהוי של הנאשם כעל מי שדרך עליהן סיפרה כי כשהגיעו למקום ראתה במרחק של כ-20 מטר לידן בחור עם מחשב נייד שמיכות וסדינים.

בהמשך תיארה את הקשר בין הבחור שישב לידן למי שדרך עליהן וסיפרה כי הבחור שדרך על בטנה ועל בטנה של יעל ביצע את המעשה בעת שהלך להתקלח במקלחות שהיו לידן, מבלי שיצר איתן כל קשר עין, אף שצעקה וצרחתה עליו בגין מעשיו, ובלשונה: "**אני דיברתי אליו והוא לא הסתכל עליי**", וכשסיים להתקלח חזר בחזרה למקומו ליד המחשב הנייד.

אין מחלוקת כי במועד הרלוונטי שהה הנאשם בחוף והתמקם במקום עם ציוד רב ומחשב וכדבריו "**הגעתי לחוף הים, פתחתי את המחשב והתכוונתי לעבוד**".

הנאשם גם לא טען כי בחוף, בסמוך אליו, שהה מאן דהוא נוסף עם מחשב נייד ולמעשה אין מחלוקת כי מי ששהה באותה עת בחוף עם ציוד רב ומחשב היה הנאשם.

עוד הוסיפה המתלוננת עמית וסיפרה כי כדקה לאחר שהנאשם שב לעמדתו הגיע למקום צוות פיקוח של הים והיא וחברתה סיפרו להם את אשר ארע "**רק כדי שייקחו אותו מפה**" וצוות הפיקוח הלך לדבר אתו.

רכז החוף העיד כי המתלוננות "**הצביעו על בחור שישב ליד הסככות [...] עם שולחן ומחשב**" וסיפרו שהוא דרך להן על הבטן כשעבר למקלחת וכדבריו, בתשובה לשאלה בחקירה נגדית, "**כשבאתי אליהן הן הצביעו לי עליו, הוא היה מתחת לסככה עם המחשב, הוא ישב שם והן אמרו לי שזה הבחור**".

העובדה כי בעקבות תלונת המתלוננות פנה צוות הפיקוח אל הנאשם אף היא אינה שנויה במחלוקת והנאשם אישר כי הפקחים הגיעו אליו ומהם למד שהמתלוננות מתלוננות נגדו ובלשונו: "**הבנות האלה אמרו שדרכתי עליהן**".

יתרה מכך ב"כ הנאשם, על פי בקשת הנאשם, נמנע מלחקור את המתלוננת עמית, בטענה כי חקירתה הנגדית תפגע בהגנת הנאשם מאחר שהמתלוננת יעל לא העידה באותו יום, ומשכך גרסתה לא נסתרה.

לציין כי במהלך עדותה של המתלוננת עמית השפיל הנאשם מבטו, לא הישיר אליה מבט ואף הליט את פניו בידיו.

המתלוננת יעל היא הצביעה בעדותה על הנאשם כעל מי שתקף אותה ואת המתלוננת עמית בדריכה על בטן בעת ששכבו להנאתן על החוף.

על פי תיאורה בעת שהגיעו לחוף הבחינה במרחק של כ-10 מ' בסככה, מתחתיה ישב הנאשם "על כיסא עם שולחן. היו די הרבה חפצים מסביבו, סדינים, מחצלת ומחשב נייד".

לדבריה, הנאשם לא הסתכל אחורה לאחר שדרך על בטנן ואף לא הגיב לקריאותיה של המתלוננת עמית לעברו והמשיך לכיוון המקלחות, כשכל אותו זמן ראתה את פניו, אף שהוא עצמו לא הסתכל לה בעיניים וכלל לא היה בקשר עין איתן. כשסיים להתרחץ עבר סביבן וחזר למקומו "למחשב שלו".

בעודה מתלבטת כיצד עליה לנהוג עברו במקום פקחים מפיקוח חופים, הן פנו אליהם וסיפרו להם מה שקרה והפקחים ניגשו אל הנאשם.

לשאלת ב"כ הנאשם איך זיהתה אותו כמי שדרך עליהן השיבה בפליאה "מה זאת אומרת? אני ראיתי אותו כל הזמן".

לטענת רכז החוף, סירב הנאשם לבקשתם להזדהות, לדעתו כי "לא לקח אותי ברצינות כרכז החוף" ועל כן הזעיקו למקום את המשטרה.

הנאשם אמנם הכחיש את הטענה כי סירב להזדהות בפני הפקחים, אך אישר כי לא הציג בפניהם תעודה מזהה, וטען כי התעודה לא הייתה עליו אלא נותרה ברכבו וכי אמצעי הזיהוי שלו היו מצויים במחשב אך הפקחים סירבו לעיין בהם במחשב.

כך או כך, בין אם משום שסירב להזדהות כי לא התייחס ברצינות לפניית הפקחים ובין אם כי התעודה לא הייתה עליו, משלא עלה בידי הפקחים לבדוק את זהותו הזעיקו את המשטרה למקום.

השוטר רון, סיפר כי לאחר ששמע מהפקחים ומהמתלוננות את פרטי המקרה פנה אל הנאשם עליו הצביעו המתלוננות, ממרחק של פחות מ-10 מ', כעל מי שתקף אותן ואישר, לבקשת ב"כ הנאשם, שהמתלוננות זיהו את הנאשם "פנים מול פנים", זאת לאחר שבדו"ח הפעולה שערך מיד בסמוך לאירוע ציין כי המתלוננות הצביעו על הנאשם שישב סמוך אליהן כעל מי שדרך לפתע על בטנן בעת ששכבו על החוף והמשיך ללכת ללא התייחסות.

בנוסף, אישר את גרסת המתלוננות לפיה בתחילה לא רצו להגיש תלונה נגד הנאשם ורק ביקשו להרחיקו מהמקום לכן, לגרסתו, כפי שהעלה לראשונה על הכתב בדו"ח הפעולה ובהמשך בעדותו לפניו, בחר לבקש מהנאשם להתלוות אליו במטרה להרחיקו מהן על מנת שאירוע כזה לא יתרחש שנית.

האירוע השני

9. אירוע זה היווה את הטריגר להגשת התלונה, לאחר שכאמור לעיל בעקבות אירוע הדריכה ביקשו המתלוננות מהפקחים רק להרחיק את הנאשם מהאזור וממקום ישיבתן וסירבו להתלונן.

על פי גרסתה של המתלוננת יעל, לאחר שהמתלוננת עמית התלוותה לאחד השוטרים למשרד פיקוח החופים היא נשארה לשבת במקום, עם אחד השוטרים.

השוטר שנותר עמה במקום פנה לנאשם כדי לפנותו והנאשם החל לאסוף את חפציו.

בשלב מסוים, לאחר שסיים לנער מחצלת בתנועה גסה לעברה, הסתכל לה לראשונה בעיניה, היא החזירה מבט לעיניו ואז הוא סימן לעברה תנועת שיסוף על גרונו, כשהשוטר עמד מאחוריו.

לדבריה, אף שהצליחה להתמודד נפשית עם מעשה הדריכה של הנאשם על גופה, האיום גרם להתפרקותה וכדבריה **"הייתי קצת נסערת ובכיתי רק מהבהלה. השוטר הרגיע אותי"**.

על פי גרסתה, בחקירה הראשית, לאחר שהנאשם סימן לה עם ידו על הצוואר והיא החלה לבכות, ניגשה יחד עם השוטר שפינה את הנאשם (השוטר רון) למשרד הפיקוח.

בחקירה הנגדית חזרה על גרסתה לפיה אוימה, כמתואר, על ידי הנאשם אך טענה שהגיעה למשרדי הפיקוח בליווי אחד הפקחים לאחר שהשוטר הרחיק מהמקום את הנאשם.

כתוצאה ממעשה האיום החליטה על הגשת התלונה שכן בעודה **"מריצה את הסיפור בראש"** הבינה שזה הדבר הנכון לעשות.

השוטר רון כתב כבר בדוח הפעולה ובהמשך חזר על כך בעדותו בבית המשפט, שהיה עד למעשה האיום של הנאשם.

לדבריו, בעת שהנאשם החל לאסוף את חפציו, עמד מאחורי גבו של הנאשם והבחין שהוא מתבונן לעבר המתלוננות, מושיט את ידו הימנית ומסמן תנועת שיסוף על צווארו בעזרת אצבע יד ימינו. על כן החליט מיד על מעצרו.

השוטר רון אמנם מציין, גם בדוח הפעולה וגם בעדותו, שהאירוע ארע כששתי המתלוננות היו נוכחות, זאת בניגוד לגרסתן, אך בכל הנוגע לליבת האירוע אישר את גרסת המתלוננת יעל.

המתלוננת עמית, שגם לגרסתה לא נכחה באירוע זה, העידה על מצבה הנפשי של המתלוננת יעל לאחר התרחשותו.

על פי גרסתה חזרה למקום האירוע הראשון לאחר שמילאה במשרדי הפיקוח טפסים על מה שארע באירוע הראשון וכך תיארה בבכי את מצבה הנפשי של המתלוננת יעל, בעת שראתה אותה **"אני רואה את חברה שלי יעל יושבת בפאניקה במקום שבו הוא דרך עלינו, אני בחיים לא ראיתי אותה ככה, היא הבן אדם הכי חזק שיצא לי לראות ולא ראיתי אותה בהתקף חרדה כזה. רצתי לכיוון שלה ומסתבר שהבן אדם הזה פשוט איים עליה [...]. איים עליה עם היד על הצוואר שלו בתנועת שיסוף"**.

אני ערה לסתירה שהתגלעה בין גרסת המתלוננת עמית לגרסת המתלוננת יעל לגבי מקום המפגש ביניהן לאחר אירוע האיום ועם זאת, נוכח התרשמותי הכללית מאמיתות גרסתן לגבי התרחשות אירוע האיום, שנתמכה, כאמור גם בגרסת השוטר רון שהיה עד לאירוע, לא מצאתי שיש בסתירה זו כדי לערער את מהימנות גרסתן לגבי עצם ביצוע המעשה על ידי הנאשם.

הנאשם אמנם הכחיש כי איים על המתלוננת יעל, כפי תיאורה, אך אישר את גרסת המתלוננת לפיה בשלב שקדם לנער את המחצלת, השלב בו לטענת המתלוננת יעל איים עליה, ראה רק את המתלוננת יעל והישיר מבטו אליה.

עם זאת תיאר כי המתלוננת יעל שכבה בתנוחה פרובוקטיבית, עם ידה על הלחי והביטה בו במבט מזלזל, זאת בניגוד לגרסתה של יעל שסיפרה כי באותו שלב ישבה ולא שכבה ובניגוד לגרסתו של השוטר רון, כפי שעולה מדוח הפעולה שערך, לפיה כשהגיע למקום המתלוננת ישבו וסיפרו לו שקודם לכן שכבו על החוף.

10. לסיכום:

האירוע הראשון

כאמור, לגבי עצם האירוע לא הייתה מחלוקת אמיתית, ומעבר לכך גרסתן של המתלוננות הייתה עקבית קוהרנטית, מלווה בתיאור מצב נפשי נסער ומבוהל, כשלמעשה גרסתן לא נסתרה ולא הופרכה, בהיעדר חקירה נגדית של המתלוננת עמית ובהיעדר חקירה נגדית ממשית לגבי עצם קרות האירוע של המתלוננת יעל.

זיהויו של הנאשם כעל מי שביצע את המעשה מבוסס, אפוא, על הצבעת המתלוננות עליו הן בפני הפקחים והן בפני השוטר רון ועל תיאור הנסיבות המיוחדות שמיחדות אותו ובהן תיאור מקום ישיבתו, בסמוך אליהן, ותיאור חפציו העיקריים ובמיוחד המחשב הנייד, אליהן שב לאחר שביצע את המעשה והתקלח, כשכל אותה עת מרגע הדריכה על גופן ועד חזרתו למקום ישיבתו שמרו עמו המתלוננות על קשר עין.

מנגד גרסתו המיתממת של הנאשם, לפיה נודע לו על המעשה רק מתלונת המתלוננות שהועברה אליו על ידי הפקחים, לאחר שלא התייחס כלל בעדותו לטענות המתלוננות ולא התמודד עם השאלות האם קם ממקומו, האם עבר דרכן בדרכו להתקלח ובחזרה לא קיבלה כל ביטוי בעדותו, לא הותירה בי אמון ולא היה בה כדי לעורר את הספק הסביר בדבר אשמתו של הנאשם במיוחס לו.

האירוע השני

הנאשם פתח חזית מריבה רחבה, בהכחשתו הגורפת את שני האירועים ולאחר שמצאתי שגרסתו אינה אמינה בכל הקשור לאירוע הראשון, יש בכך כדי להשליך גם על חוסר האמון שרכשתי לגרסתו הנוגעת לאישום השני ויש בכך כדי לתמוך ולחזק, ככל שהדבר נדרש, את ראיות התביעה, לגבי אירוע זה, עליהן עמדתי לעיל.

11. המסקנה העולה מכל האמור לעילה היא שהמאשימה עמדה בנטלהמוטל עליה להוכיח את אשמת הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו מעבר לכל ספק סביר ועל כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות כדלקמן

- א. איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין
- ב. תקיפה סתם - עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י' אדר תשע"ז, 08 מרץ 2017, במעמד הצדדים